

is, tillkännagifver en underjordisk utloppsåder. Säges äfv. om ställen på marken, der källådror uppvälla. Deraf: Källos.

OS, n. 8. II. 1) (ursprungl.) Lukt. *O. af drycker.* (Fig. fam.) *Hafva o. af en ting*, hafva väder deraf. — Deraf Stekos, Svafvelos, Julos, m. fl. — 2) Den farliga luften, som utvecklar sig ifrån en eldstad, när spjellet blifvit skjutet, innan ännu alla delar af bränset blifvit fullkomligt utbrända. *O. af ved, af torf. Dö af o.*

OSA, v. n. 1. 1) (ursprungl. och ännu i folkspråket) Lukta. *Det o-r godt.* Brukas isynn. om elak, stinkande lukt, t. ex.: *Här o-r af svafvel, af kol. O. brändt.* — 2) Säges isynn. om os ifrån eldstäder. Jfr. *Os, II. 2. Om man skjuter spjellet för bitida, så o-r det.* — V. a. *O. ihjel*, döda genom os ifrån en eldstad.

OSAGD, a. 2. Brukas endast i några få uttryck, t. ex.: *Låta vara o-t*, med tystnad förbigå, lemna derhän. *Jag ville gerna ha det o-t*, jag ville önska, att jag ej hade sagt det.

OSALIG, a. 2. 1) Ej salig. Brukas i teologisk och kyrklig mening, äfv. substantivt. *Hon fruktar att blifva o. De o-e.* — 2) Olycklig. *Hvilken o. passion!* — *Syn.* Se *Olycklig*.

OSALIGHET, f. 3. 1) (i kyrklig mening) De fördömdas olyckliga tillstånd i helvetet. *Deneviga o-en.* — 2) Olyckligt tillstånd, olycka.

OSAMMANHANG, n. sing. Brist på sammanhang.

OSAMMANHÄNGANDE, a. 1. 1) (i fysisk mening) Som ej hänger tillsammans. — 2) Som saknar sammanhang. *Ett o. tal. En o. skrift.*

OSAMS, ösämms, adj. oböjl. (af Sämja) Ej sams, i missämja. *Vara o.* — *Syn.* Se *Oense*.

OSANN, a. 2. Ej sann, ej med sanningen öfverensstämmande. *En o. uppgift, berättelse. Det är osant, hvad han säger. Säg, tala hvad osant är.* — *Syn.* Falsk, Oriktig, Osannfärdig.

OSANNFÄRDIG, a. 2. 1) (om person) Som far med osanning, fallen för att ljuga. *En o. menniska.* — 2) (om sak) Se *Osann*.

OSANNFÄRDIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara osannfärdig. *Hans o. är känd.* — 2) Se *Osanning. Låta komma sig en o. till last.*

OSANNFÄRDIGT, adv. Emot sanningen. *O. föregifva något.* — *Syn.* *Osant*.

OSANNHET, f. 3. (föga brukl.) Se *Osanning*.

OSANNING, f. 2. 1) Egenskapen att vara osann. *O-en af en uppgift.* — *Syn.* Lögn, Osannhet, Falskhet, Oriktighet. — 2) *Osant tal, yttrande, osann uppgift, osann mening, sats, osant påstående. Säg en o. Beslå en med o. Skrifva o-ar. Hans bok är full af o-ar.* — *Syn.* Lögn. — 3) Säges i allmänhet om allt hvad falskt och ogrundadt är i lära och leverne. *Strida mot o-en.* I denna mening brukas vanligen Lögn.

OSANNOLIK, a. 2. Ej sannolik. *En o. förmodan.* — *Syn.* Otrolig, Oliklig. — *Osannolikhet, f. 3.* — *Osannolikt, adv.*

OSANT, adv. Se *Osannfärdigt*.

OSCHICHTAD, a. 2. (geol.) *O-e* kallas de bergarter, som blifvit upplyftade ur jordens inre, d. v. s. ej tillkommit genom afsättning i vatten.

OSCILLATION, äschillatschón, f. 3. (vetensk.) Pendelsvängning.

OSÉD, öséd, m. 3. Dålig sed, dålig vana. *Han har den o-en att...* *En o. har inritat sig ibland dem.* — Säges äfv. om hästar, som hafva någon ovana, t. ex.: *Denna häst har den o-en att slå bakut.* — *Syn.* *Ovana*.

OSÉDD, a. 2. 1) Som ej blifvit sedd. *De*

flesta af stadens märkvärdigheter äro ännu af oss o-a. — 2) Af ingen sedd, oerhörd. *En förut o. mängd af löfmaskar.*

OSÉDIG, a. 2. 1) Ej sedig. *O-a barn.* — *Syn.* Ohyfsad, Ostädad. — 2) (om hästar) Som har någon osed.

OSÉDIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara osedig. — 2) Ord eller handling, som röjer brist på sed och skick. *Hvad är detta för o.? — 3) Osed hos en häst.*

OSÉDIGT, adv. På ett osedig sätt. *Bära sig o. åt.* — *Syn.* Ohyfsadt, Ostädadt.

OSÉDLIG, a. 2. Ej sedlig. Säges både om person och sak. *En o. menniska. Föra ett o-t leverne.* — *Syn.* Omoralisk.

OSÉDLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara osedlig. *Hans o. väckte allmän förargelse. En handling o.* — *Syn.* Immoralitet. — 2) Osedlig handling. *Hans o-er aflägsnade sluttigen alla vänner ifrån honom.*

OSÉDLIGT, adv. På ett osedligt sätt, emot sedligheten. *Lefva o.* — *Syn.* Immoraliskt.

OSKADAD ell. OSKADD, a. 2. Ej skadad, utan att hafva blifvit skadad. *Komma o. ur en fara.* — *Syn.* Välbehållen, Orörd, Helbregda, Helskinnad.

OSKADLIG, a. 2. Ej skadlig. *En o. varelse.* — *Oskadlighet, f. 3.*

OSKAFTAD, a. 2. Ej försedd med skaft.

OSKAPLIG, a. 2. 1) Utan regelbunden skapnad, illa skapad, illa formad. *En o. dvärg.* — *Syn.* Se *Oformlig*. — 2) Ofatt stor. *En o. jätte. Ett o-t vidunder.* — *Oskaplighet, f. 3.*

OSKAPLIGT, adv. 1) Oformligt. — 2) (pop.) Oerhördt, utomordentligt. *O. stor.*

OSKARSBRÖD, ässkarsbröd, n. 3. Ett slags tebröd.

OSKATTBAR, a. 2. Se *Ovärderlig*. — *Oskattbarhet, f. 3.* — *Oskattbart, adv.*

OSKICK, n. 3. 1) Se *Olag. Det har råkat i o.* — 2) Dålig vana, felaktigt bruk. *Rälla de o., som inritat sig.*

OSKICKLIG, a. 2. 1) Som saknar skicklighet i konst, yrke, o. s. v. *En o. öfversättare.* — *Syn.* Dålig, Klen, Oduglig. — 2) Illa gjord, utförd. *O-t arbete.* — 3) Utan skick och vett i umgänge. *En o. ung glop.* — *Syn.* Tölpig, Tafatt, Rå, Ohyfsad, Ostädad, Fäaktig. — 4) Som röjer brist på skick och vett. *Ett o-t beteende.* — *Syn.* Otillbörlig, Opassande; Förvänd, Afvig, Befängd; se äfv. bem. 3. — 5) (lagt.) Saknande de egenskaper, som lag fordrar af någon, för att kunna anförtros ett visst laga uppdrag. *O. att föra andras talan.*

OSKICKLIGHET, f. 3. 1) Brist på skicklighet. *O. i ett yrke.* — 2) Brist på skick och vett i umgänge; oskickligt sätt att vara. — 3) Oskicklig handling, oskickligt yttrande. — *Syn.* Oansständighet, Otillbörlighet. — 4) Egenskapen att vara oskicklig till laga uppdrag.

OSKICKLIGT, adv. På ett oskickligt sätt: 1) Utan skicklighet (i konst, yrke, o. s. v.). *Öfversälla o.* — 2) Utan skick och vett. *Bära sig o. åt.* — *Syn.* Förvändt, Bakvändt, Bakfram, Tölpigt, Tafatt, Dumt, Nötaktigt, Fäaktigt, Galet.

OSKIFTAD, a. 2. OSKIFT, a. 1. Som ej blifvit skiftad. (Lagt.) *Oskift bo*, orubbadt, odeladt. *Sitta i bo oskifta*, förblifva i odelad besittning af ett bo. *Taga af bo oskifta*, innan det blifvit deladt.

OSKILJAKTIG, a. 2. 1) Säges om personer